

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Jufiertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Kuiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr 399

A. HANS.

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

I.

Willem van Meeuwenoord reed te paard naar Middelburg, de hoofstad van Zeeland. Hij woonde op een vervallen kasteel, dicht bij de duinen, die het eiland Walcheren tegen de zee beschermde.

Ginds rees de toren van het slot boven de boomen. Maar thuis was er eigenlijk armoede.

Keizer Napoleon had zware belastingen en schattingen geëischt. Hij zat nu op het eiland Sint-Helena gevangen, en de volkeren waren weer vrij. Maar in vele gezinnen heerschte rouw over zonen op verre slagvelden gevallen, en tal van families waren geruineerd.

Zoo was het ook met baron van Meeuwenoord, Willems vader. De zoon zocht nu een betrekking in den handel. Hij wilde zijn brood verdienen.

Hij dacht hierover na, toen bij den landweg hij een ouden man ontmoette. Deze liep gebo-

gen. Willem groette hem. Maar de man keek zelfs niet om.

— Dat is de bewoner van het geheimzinnig huis, mijnheer Pieters, zei Willem bij zich zelf. Hij moet toch van Schouwen afkomstig zijn, en woont nu hier zoo erg eenzaam met zijn dochter. Maar beiden lijken wel menschenschuw.

Willem zag hoe de man zich recht naar een oude woning begaf, die daar eenzaam stond. Achter het huis strekte zich een groote, verwilderde tuin uit, omgeven door een hoogen muur.

Willem had zijn paard stil gehouden en oogde den grijsaard na.

— Is er zooveel aan dien gek te zien? klonk het eensklaps.

Willem keek terzijde. Naast hem stond een kerel, met ongunstig gelaat. Men noemde hem Roode Geert en hij had op het eiland een slechten naam. Men beweerde, dat hij strandlooper was, na stormen allerlei aangespoelde goederen zocht, maar ook wel durfde te stelen. Hij woonde in een hol, dat hij in de duinen gegraven had.

Willem antwoordde Geert niet.

— Te trotsch om wat te zeggen? hernam de kerel. Ik hoor, dat de muizen bij u in de etenskast dood liggen... Hoe armder, hoe verwaander.

— Kerel, laat mij gerust!

— Ik vraag alleen maar, waarom ge naar dat spookhuis kijkt. In den nacht hoort men er soms wilde kreten.

— Gij kunt dat weten, want ge zwerft immers veel 's nachts rond, als eerlijke lieden te bed liggen...

— Ja, kon uw vader, die burgemeester is, mij maar pakken, hé! Hij moet daarvoor slimmer zijn. Hij heeft meer hoogmoed dan verstand.

— Onbeschaamderik! riep Willem uit.

Hij hief zijn rijzweep op.

— Sla me eens! zei Geert, en snel trok hij een mes. De tijd, dat de kasteelheeren deden, wat ze wilden is voorbij! vervolgde hij.

— Och, wat moei ik mij met zulk een schavuit! sprak Willem en hij reed door.

— Een boef, mompelde hij, maar het is waar, hij is zoo sluw, dat hij zich op geen kwaad laat betrappen.

Hij keek weer naar het eenzame huis. Hij had ook hooren vertellen, dat men er 's avonds soms woest geschreeuw hoorde. Wat mocht er dan toch omgaan?

Eens had hij de dochter ontmoet en haar den weg gewezen, toen ze in het bosch van de Manteling verdwaald was. Ze bedankte hem beleefd, maar was niet spraakzaam. En op haar gelaat lag een droevige trek.

Welk leed mocht dat huis dan verbergen? Aan

spokerij geloofde Willem van Meeuwenoord niet
Daartoe was hij te verstandig

— — — — —

't Was al laat in den namiddag, toen Willem van Middelburg terug keerde. Hij maakte nu een kleinen omweg, om het geheimzinnig huis eens van dichterbij te bezien.

Eensklaps hoorde hij een angstkreet... Hij schrok geweldig. Weer dat geschrei!

— Zij is het... het is de juffer! zei Willem verschrikt. O, wat gebeurt er?

Door de deur moest hij niet trachten binnen te geraken, dat wist hij. Willem bepeinsde zich niet lang. Hij leidde zijn paard tot bij den muur, ging op den rug van het geduldig dier staan, kon dan een tak grijpen en zich omhoog hijschen. Het paard zou niet wegloopen, als zijn meester het even verliet.

Willem daalde uit den boom, en stond in den geheimzinnigen tuin van « Wilgenhof », zooals de woning heette.

Weer hoorde hij den angstkreet. Hij zag plots het meisje. Een man zette haar na. Hij scheen een militair, en zwaaide met een vervaarlijken sabel. Daar tegen den muur van een gebouwtje stond een spade. Willem haalde ze en sprong nader.

Het meisje bemerkte hem en riep:

— Gij... Goddank!... O, help me!

— Vlucht achter die struiken! drong Willem aan

Hij stelde zich vóór den militair, en dreigend hief hij zijn spade op.

— O, sla vader niet! smeekte het meisje van achter de heesters. Hij weet niet wat hij doet.

— Leg dien sabel neer! gebod Willem.

— Ik zal u den kop afhakken, leelijke Korsikaan, trotsche Napoleon, die geen recht hebt keizer te zijn, antwoordde de oude man.

Willem trachtte nu zoo te manœuvreeën, dat hij achter den ongelukkige kon komen, om hem aldus te overmeesteren.

— Vader! gilde de dochter angstig O, vader, ga toch in huis!

Haar helper ontstelde weer. Die gek, hij, die nu zijn dochter met den dood bedreigde, was dus mijnheer Pieters zelf.

De oude man scheen nu toch van den vreemdeling bang te zijn. Hij liet zijn wapen zakken, en keerde naar het huis terug. Het meisje kwam bij Willem.

— O, ik dank u voor uw hulp, zei ze.

— Ik hoorde u roepen.

— Nu was 't zeer erg met vader. O, de arme man!

— Is uw vader niet wel bij het hoofd, jufvrouw?

— Vader krijgt soms aanvallen van waanzin. Maar nu was het heel erg. Zoo heb ik hem nooit gezien. Hij had zich als officier verkleed...

— Hij meende Napoleon te vervolgen.

— Dat is zijn haat. Hij heeft door den keizer veel geleden.

— Het was gevaarlijk voor u...

— Ja, het was erg. Och, ik kan het u niet verbergen... Mijn vader is zinneloos, en ik verpleeg hem... Daaraan wijd ik mijn leven... Vader is zoo ongelukkig.

— Maar het nu gebeurde bewijst, dat die taak te zwaar is... O, ik bewonder uw liefde, uw plichtsgevoel... Maar een tooneel als nu...

— Nooit is vader zoo geweest!

— Hij wordt dus ernstiger, en gij moet hulp hebben. Ge moet mij toestaan u daar eens nader over te spreken. Maar wat moet er nu dadelijk gebeuren? Ik kan u niet alleen laten...

— O, voor vier, vijf dagen is vader weer rustig. Kom in dien tijd... als ge mij spreken wilt. Laat me nu bij vader gaan.

Zij reikte hem de hand, en noemde haar naam: Margaretha.

— O, reken op mij! sprak Willem.

Hij klom terug over den muur.

Wat verder stond Roode Geert.

— Hebt gij het geschreeuw ook gehoord, Nu begint het al op klaarlichten dag, zei de schelm.

Spokerij, dat is onzin. Ik woon al zooveel jaren in de duinen en heb nog nooit een spook gezien. Maar die vent is gek! Ze moesten hem opsluiten.

— Er zijn anderen, die beter tusschen vier muren zouden zitten! antwoordde Willem.

Hij wilde met den zwerver niet over den ongelukkigen mijnheer Pieters spreken.

— Zie maar, dat uw magere knol niet door zijn pooten zakt. De armoede zit hem ook in het lijf! spotte Geert.

Willem reed heen.

— Welk verdriet is er in dat geheimzinnig huis en hoe kan ik die menschen helpen? vroeg hij zich af.

II.

Willem had toch al iets kunnen doen voor de bewoners van het eenzame huis. Hij bezorgde Margaretha een trouwen knecht, die in het achterhuis kon wonen en in tijd van nood hulp bieden.

Op een avond wilde hij haar spreken over een knappen dokter te Middelburg, die haar vader eens zou onderzoeken.

Van den werkman vernam hij, dat het meisje uit was.

— De juffer moest naar Domburg, meen ik. Ze had gisteren al willen gaan, maar de oude heer was zoo onrustig, vertelde hij. Hij wilde

gisteren naar zee. Het verleden speelde hem door het hoofd. Hij heeft op de vloot gediend... Maar de juffer kon hem met veel moeite tot bedaren brengen en vandaag was hij veel beter. Vanmiddag is hij in slaap geraakt en na een crisis slaapt hij gewoonlijk wel vier en twintig uur. Ze kon dus even weg.

Willem besloot het meisje te gemoet te gaan. Ze moest nu wel van Domburg terug keeren en ker zou ze het pad door de duinen volgen. De jonker trok in die richting. De schemering daalde reeds neer en in het bos hing al de duisternis.

Eensklaps klonk een luide kreet.

— O, wat is dat? zei Willem verschrikt. Is het Margaretha?

En hij snelde naar de plaats, waar het noodgeroep klonk.

Hij zag twee mannen, die aan 't worstelen waren.

— Hei, wat is dat? schreeuwde de jonker.

— Help... hij vermoordt me... de gek!

Hij, die blijkbaar de sterkste was, keerde zich echter om, slaakte een gil en liep weg; de ander bleef kermend liggen.

— Maar sta op, uw aanrander is weg, zei de jonker tot dezen.

— Ik kan niet... ik ben gewond... hij heeft mij een klap gegeven met zijn sabel.

— Roode Geert! Zijt gij het?

— Ja... O, het is voorzeker met mij gedaan.

— Waar zijt ge gewond?

— In mijn schouder of rug, ik weet het zelf niet... maar de gek heeft me goed geraakt. Het was mijnheer Pieters.

— Wat? Was het Pieters.

— Ja... en hij sprong als een wild beest naar mij...

— Margaretha's vader, die losgebroken is, hernam Willem ontsteld.

— O, gij zijt de jonker van Meeuwenoord... Help me toch! kreunde Roode Geert. Ik kan niet opstaan.

— Probeer eens... ik zal u steunen.

Maar de man zonk kermend neer.

— Ik zal hulp halen, zei Willem.

— O, ja... ik smeeek het u...

De jonker dacht even na. Boer Hallaert woonde niet ver af. De jonge man liep naar de hoeve, waar het gezin juist van den avonddisch opstond.

— Hallaert, span vlug een wagen in... er ligt een gewonde in het duin... Het is Roode Geert. We zullen hem naar het kasteel brengen.

De boer gehoorzaamde.

Hij spande vlug een kar in en vergezelde Willem, die een paar bossen stroo op het voertuig had geworpen.

Roode Geert lag nog te kreunen. De beide mannen torsten hem op den wagen. Maar Willem

dacht ook aan den zwervenden Pieters en aan Margaretha, die zijn bijstand zou behoeven.

— Hallaert, rijd nu naar het kasteel en zeg, dat ze Geert op een bed leggen en dat de knecht dadelijk om den heelmeester rijdt...

Onderweg had Willem verteld, wie de dader was.

— Ik spoor den armen Pieters op, zei hij nu.

— O, ja, doe dat... ik zal voor Geert zorgen...

Willem wapende zich met een stok, dien hij uit een heester sneed, want hij diende voor den krankzinnige op zijn hoede te zijn. Welk een richting moest hij nu volgen? Misschien was de doolaar naar zijn woning teruggelopen.

Vlug stapte de jonker er heen. Toen hij het hek naderde, riep men:

— Vader, zijt gij dat?

— Margaretha! antwoordde Willem, ik ben het...

Dadelijk stond ze naast hem en angstig greep ze zijn arm.

— O, Willem, vader is weg... Goddank dat ik u zie...

— Ik heb uw vader ontmoet in het duin... Hij was aan het vechten met Rooden Geert, en toen hij mij zag, liep hij weg.

— Met Rooden Geert... Maar vader weet niet wat hij doet! O, waar mag hij zijn!

— Kom, wij zullen hem samen zoeken...

Van Roode Geerts ernstige wonden zei hij nog niets. Ze liepen het duin in, maar het was nu volslagen donker.

— Vader, vader! riep het meisje telkens.

Geen antwoord klonk er. Uit een hut trad een visscher.

Hij hielp zoeken. Men klopte aan andere hutten. Willem zond dorpsgenooten in verschillende richtingen. Hij begaf zich dan met Margaretha naar haar woning; daar zou men nieuws brengen als men er had.

— O, ik had niet mogen weggaan, zoo verweet het meisje zich zelf.

En ze vertelde dat haar vader een hevige crisis had gekregen en steeds maar naar zee wilde.

En Willem had een vreeselijk voor gevoel. Zou de waanzinnige nu niet naar zee zijn gelopen?

De uren gingen voorbij, maar niemand bracht nieuws van den vermiste. Eindelijk schemerde de morgen.

— Ik zal weer uitgaan en zoeken, zei Willem. Gij moet rusten, Margaretha.

— Rusten... nu... o, ik zou niet kunnen.

— Ge zult u ziek maken...

— Nog veeleer, als ik hier alleen wachten moet. O, laat me mee gaan... laten we samen zoeken! smeekte het meisje.

— Wees nu verstandig, Margaretha... en blijf

thuis. Ge weet, dat ik geen moeite zal sparen. En als men nieuws brengt, moet er iemand hier zijn.

Ze liet zich bepraten en schreiend zonk ze op een rustbank neer.

Willem ging heen. Buiten het hek ontmoette hij den politieman, tevens duinwachter, die een buitengewoon ernstig gezicht trok.

— Jonker, is mijnheer Pieters thuis? vroeg hij.

— Maar neen... hij is verdwenen.

— Ik zou hem moeten ondervragen... ge weet zeker wel wat er gebeurd is?

— Met Roode Geert! Natuurlijk weet ik het, want ik liet hem naar het kasteel brengen. Hoe gaat het met hem?

— Slecht... zeer slecht. De heelmeeester vindt het geval bedenkelijk en de geestelijke is al gewaarschuwd. Roode Geert kan met zijn zwart geweten niet in de eeuwigheid.

— Waar is hij gewond?

— O, zijn schouder ligt heelemaal open en zijn rechterzijde ook... en veel bloed verloren.

— We moeten mijnheer Pieters opsporen.

Beide mannen sloegen het bosch in.

— En wat zegt de dokter van Geert? vroeg Willem.

— Slecht... slecht... De man zal het niet overleven.

— We zullen eens naar het strand gaan.

Zij deden het, en trokken over de laatste rij duinen.

— Ginder staat veel volk! riep de veldwachter eensklaps.

— Ik vrees, dat mijnheer Pieters gevonden is, maar niet... levend.

Snel begaven ze zich naar de plaats.

— Wat is er, vrienden? vroeg Willem ontroerd.

— Mijnheer Pieters ligt daar dood, antwoordde een der mannen.

Pieters was gekleed in zijn uniform van officier.

Welke oude herinneringen hadden hem gisteren naar hier gedreven, naar het eenzame strand, de geheimzinnige zee?

Nieuwsgierig keken de menschen toe. Dikwijls brachten de golven een doode aan land... gewoonlijk werd zoo'n lijk haastig in de duinen begraven of zelfs op het strand, waar men het vond, en de vloed woelde het later weer bloot. Menige strandlooper beroofde zulk een eenzamen doode...

Willem dacht aan die gewoonte en boog zich over den doode.

Aan de hand miste hij een ring. De indruk van het juweel was er nog, en men zag zelfs een

wondje in de huid, veroorzaakt door het ruw af-
rukken van den ring.

— Het lijk is beroofd! riep Willem woedend.

Deze woorden wekten eenige ontsteltenis.

— Ik was er het eerst bij, jonker! riep een man, die Teunis heette. Beschuldigt ge mij?

— Ik beschuldig niemand, ik zeg dat het lijk beroofd is geworden.

— De veldwachter staat daar; dat hij mij dadelijk aftaste, want ik wil niet onder verdenking staan.

— Ik beschuldig niemand, riep de jonker weer. Ik zeg, dat hier een ring van dezen vinger met geweld afgerukt is.

— God is mijn getuige, dat ik dien armen man niet aangeraakt heb, verklaarde Teunis.

— Teunis is een eerlijk man! klonk het.

— Beschuldig ik hem? vroeg Willem. De veldwachter zal een onderzoek instellen. Dit lijk moet onmiddellijk naar het kasteel gebracht worden.

Willem wees mannen aan.

— Ge zult voor uw arbeid betaald worden, vervolgde hij.

Men maakte een soort van berrie, met takken uit de Manteling, het bosch dat tegen de duinen aanleunde.

De veldwachter stelde zich aan het hoofd van den stoet. Willem volgde de baar.

— God geve, dat wij nu toch Margaretha niet ontmoeten, mompelde hij. Dat zou al te verschrikkelijk zijn.

Aan de eerste hoeve vroeg hij een wagenzeil en dekte er den doode mee.

Traag trok de stoet naar het kasteel. Achter de dragers volgden veel nieuwsgierigen.

— Margaretha zal het toch hooren, vreesde Willem. Ik moet het haar gaan zeggen.

Hij dacht even na... en riep den veldwachter

— Ga mee tot aan het kasteel... ik zal even de juffer alles gaan meedeelen, zei hij.

— O, dat is goed. Wat moet ik doen?

— Laat het lijk in de zijkamer leggen tot ik kom

Willem begaf zich haastig naar het huis van Pieters.

Toen hij binnentrad en Margaretha zijn gelaat zag, riep ze dadelijk:

— O, zeg het dadelijk... laat mij niet in de onzekerheid! Is vader dood? Hebt gij hem gevonden?

Willem knikte, en vertelde haar, hoe de arme zinnelooze door de golven op het strand was gebracht, en nu op het kasteel lag.

— O, was ik gisteren toch thuis gebleven! kloeg het meisje.

— Margaretha, wees nu niet onrechtvaardig jegens u zelve. Weinig kinderen doen voor hun ouders, wat gij voor uw vader volbracht.

— Dus is vader in zee geloopt? hernam ze, aan het drama zelf terug denkend.

— Ja... dat moet wel...

— O, welk een einde!

Ze weende heftig.

— Ik ga naar het kasteel, zei Willem zacht.

— Toe, Willem, laat me mee gaan! smeekte ze, en ze hield aan, zoodat de jongen man moest toegeven.

Hij zou al het mogelijke doen, om voor haar het gebeurde met Rooden Geert te verbergen.

Samen stapten ze heen. Margaretha schreide stil.

Aan het slot stond veel volk.

Willem bracht Margaretha bij den dood. Het was een treurig tooneel. Dan leidde de jonge man het meisje bij zijn moeder.

Willem kwam uit de kamer terug. Maar eensklaps bleef hij verschrikt staan. 't Was of hij een geestverschijning zag.

Van de trap kwam Roode Geert. Om zijn ros hoofd droeg hij een met bloed gedrenkten doek. Zijn wezen grijsde.

— Wat gaat ge doen kreet Willem zich beheerschend.

— Alles terug geven...

— Ge moet te bed blijven...

— Neen... Laat mij door!

— Maar zoo kunt ge niet beter worden!

— Beter worden! Hij heeft mij goed geraakt. Hij herkende me dadelijk... en hij heeft me goed geraakt...

— Toe Geert, ga nu naar bed, drong Willem aan. Ge hebt koorts...

— Neen, ik moet alles teruggeven.

— Wat terug geven?

— Vraag mij niets! 't Gaat u niet aan! 't Is tusschen mij en Pieters.

Hij hief de vuist op en de jonker kon den woedenden man niet weerstaan. Geert liep naar buiten. Onder de menigte kwam een beweging van schrik. Sommige vrouwen renden weg. De vrijbuiters bleef even staan.

— Ha, ze komen kijken of Roode Geert nog niet dood is! riep hij. Hier is Roode Geert. Die sterft niet op een heerenbed. Waar is mijnheer Pieters, de kommandant?

— Hij ligt daar binnen... dood!

— Denkt ge me dat wijs te maken! Maar ik zal hem wel vinden en het hem teruggeven.

— Geert, ik moet u verhooren! zei de veldwachter. Volgens artikel...

Maar de gerechtsdienaar kon den zin niet vol-eindigen. Geert liep hem omver en snelde dan heen 't Was of een buitengewone kracht hem be-zielde.

Willem was buiten getreden, maar keerde in huis weer.

Eensklaps hoorde hij de stem van Margaretha en dadelijk snelde hij naar boven. Het meisje stond op het portaal.

— Zie eens, wat ik beneden heb gevonden, zei ze, een ring toonend. Dien van vader, ver-volgde ze.

— Van uw vader?

— O, ja... kijk maar... zijn naamletters staan er in...

— En lag die ring hier?

— In de gang... Hoe kan dat, Willem? Zou men vader nog in zijn dood beroofd heb-ben?

— Nu begrijp ik alles... Ja, die ring is gesto-len... maar niet van uw vaders lijk...

— Maar, Willem toch!

— Er is meer gebeurd, en ik heb u nog niet alles verhaald.

— Wat dan, Willem?

De jonker leidde het meisje weer bij zijn moe-der, en verhaalde dan, wat er tusschen mijnheer Pieters en Roode Geert gebeurd was.

— Zeker heeft die vrijbouter uw vader willen

berooven en hem den ring ontfutseld. Maar toen moet uw vader den kerel herkend hebben.

— Herkend!...

— Ik maakte dat op uit de woorden van Geert zelf...

En Willem deelde dan mee in welk een stem-ming Geert weggelopen was en hoe de schelm verklaarde alles te moeten teruggeven.

— Vermoedelijk bedoelde hij den gestolen ring en heeft hij hem laten vallen, vervolgde Willem.

— En waar is die man nu?

— Ik weet het niet... Maar we zullen hem laten opsporen...

Margaretha wenschte, dat haar vader naar de eigen woning zou overgebracht worden. Willem kon haar overtuigen, dat het beter was te wach-ten, tot alle formaliteiten vervuld waren.

Na al de drukte werd het nu stil op Meeuwen-oord...

III.

Een week was voorbij gegaan. Mijnheer Pie-ters was begraven. Maar Rooden Geert had men niet terug gevonden. Hij verbleef niet in zijn hol.

Margaretha was weer in haar eigen woning en had een meisje bij zich genomen, Anna.

't Was nu avond. Margaretha las en Anna naaide.

— Wat hoor ik toch, zei Anna plots. 't Is of iemand aan de deur roept.

Beiden luisterden even. Ze vernamen duidelijk een klagende stem.

— We moeten gaan zien, zei Margaretha. 't Is iemand die in nood verkeert.

— Maar wie kan dat zijn, zoo op den avond? zei de meid bang.

— We zullen het hooren...

Vastberaden nam Margaretha de lamp. Anna volgde toch, maar bevend van schrik. Ze gingen door de gang. Aan de deur vroeg Margaretha:

— Is daar iemand?

— O, doe open... vrees niets! klonk het.

Even aarzelde Margaretha. Zou ze niet eerst den tuinman roepen? Hij was in de buurt op bezoek.

— Doe open... ik kan niet meer! klonk het weer.

Margaretha ontsloot de deur en lichtte bij. Anna slaakte een gil. Ook Margaretha ontstelde. Het schijnsel viel op een bleek wezen. Het voorhoofd was omwonden met een doek. Het was Roode Geert.

— Mejuffer Pieters, zei de gekwetste, ik moet u spreken... Maar laat me zitten... ik ben

uitgeput, en straks dood... Wees niet bang, ik zal u geen kwaad doen...

Margaretha opende een zijdeur en sprak:

— Ga daar binnen... hier is een zetel... ga zitten...

Geert gehoorzaamde kreunend.

Toen wenkte Margaretha Anna, en fluisterde haar toe:

— Loop om den tuinman.

Anna snelde heen en Margaretha wachtte onroerd.

— Wat hebt ge me nu te zeggen? vroeg Margaretha aan den gewonde.

— Even rusten, stamelde Geert hijgend. Ik zal dadelijk spreken...

't Duurde niet lang, of Anna keerde met den tuinman terug.

— Wat beteekent dat nu? zei deze. Geert zit hier. Ieder dacht, dat hij al dood was.

— O ja, ze hebben me gezocht... maar ze zouden mij nooit gevonden hebben, sprak de vagebond. Ik heb nog een hol. Ik ben er nu zelf uit gekropen, omdat ik niet sterven wil zonder gezegd te hebben, wat op mijn hart brandt... Open mijn jas...

De hovenier deed wat hij vroeg. En onder de jas zat een pakje verdoken.

— Hier, dat is voor u, voor Margaretha Pieters...

— Voor mij? Wat is het dan?

— Lees het... als ik weg ben... Dat heb ik lang geleden aan uw vader ontstolen. En als gij het gelezen hebt, ga dan naar het Kruisduin. Naast het vijvertje is een duiker. Kruip in dien duiker en eenige ellen links, zult gij een gat vinden. Klim daarin en ge komt in mijn verblijfplaats. Laat u vergezellen en neem licht mee... Dus het Kruidtuin... dan het vijvertje... den duiker en in dien duiker een gat links. Zult gij het onthouden?

— Maar wat moet ik daar gaan doen? vroeg jufvrouw Pieters verbaasd.

— Lees die papieren uit dat pakje... Uw vader was kapitein op de vloot... in Napoleon's tijd... Zekeren nacht is er wat gebeurd... het staat in die papieren... uw vader werd daarna zinneloos. Ik wist wel, dat hij hier woonde, maar hij zag mij nooit tot op dien avond. Ik ontmoette hem in het bosch, en wilde hem bestelen. Ik viel hem aan... en wrong eerst zijn ring af... want ik vermoedde dat hij geen andere kostbaarheden bij zich had. Plots herkende hij mij... « Ellendeling, gij! », riep hij met een kreet als van een wild dier. Nooit heb ik zoo'n macht gevoeld, als waarmee hij mij aangreep. Toen kwam Willem van Meeuwenoord. Hij heeft mij bevrijd, anders ware ik zeker vermoord geworden.

— En deze papieren zullen voor mij uw dui-

ter verhaal duidelijk maken? vroeg Margaretha.

— Ja, alles staat er in... Geert kan schrijven. Geert is niet altijd de zwerver geweest, zooals men hem hier kent... al deugde hij toch nooit... Ik ben morgen in de eeuwigheid... wat ik zeg, is de waarheid... God hoort me... O zoo'n einde... Kan ik niet in een tuinhuis of in een stal sterven? En zou de geestelijke willen komen? Ik heb veel vergiffenis noodig...

— Het paviljoen? vroeg de hovenier zacht.

— Neen! Het opkamertje, zei Margaretha.

De tuinman en de meisjes hielpen nu den vrijbuiters naar een opkamer, waar een bed stond.

— Ga om den geestelijke, fluisterde Margaretha.

Zelf verwisselde ze het verband van den gewonde. Ze gaf hem een slok wijn. Geert lag nu rustiger.

— Zooveel menschenliefde, mompelde hij. En tegen mij... Gij zijt zijn dochter... de schuld brandde op mijn geweten, en ik moest komen... Goddank, het is gelukt...

— Rust nu!

Anna was naar de benedenkamer teruggekeerd. Margaretha zat nevens de sponde. Eindelijk verscheen de geestelijke. De tuinman had hem alles reeds verteld en mejuffer Pieters liet den geestelijke met den kranke alleen.

IV.

Willem had een betrekking in den handel gevonden te Veere.

Op een morgen begaf hij zich naar den havenkant, waar in een oud huis de koopman Morton woonde. Bij dezen was hij in dienst.

— Goeden morgen, zei de patroon den groet van zijn bediende beantwoordend. Zoo juist is hier een brief voor u gebracht.

Willem ontstelde, toen hij den omslag verbroken had.

Waarde Willem,

Roode Geert ligt hier te sterven, en heeft gewichtige bekentenissen gedaan. Maar nu doe ik een beroep op uw hulp. Kom dadelijk over... ik weet niet hoe te handelen.

Margaretha.

— Mijnheer, wil u ook eens lezen? vroeg de jongeling aan zijn patroon.

En toen Morton het briefje overloopen had, hernam hij:

— Ge moet gaan! Er is daar wat ernstig aan den gang.

— Ik heb u over mejuffer Pieters gesproken...

— De dood van haar vader heeft overal ophef gemaakt. Nu schijnt er licht in de geheimzinnigheid te dringen en ge kunt natuurlijk niet weig-

ren uw hulp te verleen. Beschik over den dag. Neem mijn paard.

Willem sprong in 't zadel en reed heen.

Een uur later kwam hij bij Margaretha aan. Het meisje vertelde hem alles, wat er voorgevallen was.

— Ligt Roode Geert hier? riep Willem verbaasd uit.

— De dokter verwacht, dat hij vandaag zal sterven... Ik heb om u geschreven, daar gij mij al veel geholpen hebt... Uw vader is nog afwezig.

— Ja... hij is voor een week weg.

— De veldwachter is geweest, maar ik heb hem niet over die papieren gesproken...

— Hebt gij ze al gelezen?

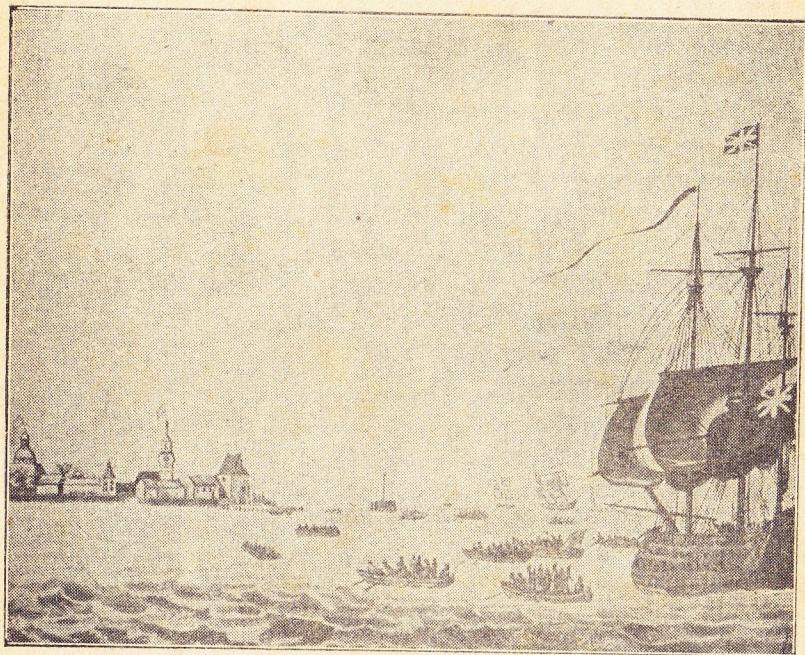
— Ja, maar het is me alles zoo vreemd... Wilt gij ze eens inzien?

Willem voldeed aan dit verzoek. In die papieren vertelde Roode Geert zijn geschiedenis. Neen, hij was niet altijd een zwerver geweest. Hij heette eigenlijk Gerard van Meerdijk, en woonde vroeger op het eiland Schouwen. Ook mijnheer Pieters had daar zijn huis gehad.

Gerard van Meerdijk was in zijn jeugd al een losbol. Hij verteerde het geld, dat hij van zijn ouders geërfd had. Te lui om te werken, zocht hij op oneerlijke wijze aan nieuwe middelen te geraken. Hij pleegde allerlei bedrog.

Zoo had hij ook geld afgetruggeld van een sim-

pelen neef van mijnheer Pieters. den vader van Margaretha. Mijnheer Pieters kloeg Gerard van Meerdijk bij het gerecht aan en de bedrieger werd voor twee jaar gevangen gezet. Hij kreeg toen een hevigen haat tegen mijnheer Pieters.

In dien tijd waren de Franschen meester over een groot deel van Europa en ook in Nederland.

Mijnheer Pieters, die op de vloot diende, kon zich aan hun gezag niet onderwerpen. Hij nam

dienst bij de Engelschen, die oorlog voerden tegen de Franschen. Dikwijls voerde hij *Engelsche* schepen naar Zeeland.

Gerard van Meerdijk, was weer vrij. Hij heulde met de Franschen en hielp eigen volk verdrukken.

Nog brandde in hem de haat voor Pieters. Hij wist dat mevrouw Pieters met haar dochttertje Margaretha bij een zuster woonde op Schouwen. Hij verried haar bij de Franschen, en beweerde, dat zij spioneerde voor haar man en de Engelschen...

Op een avond zou een Fransch officier een onderzoek instellen. Hij bevond zich met eenige mannen nabij het huis, dat tegen de duinen stond.

Tegen elf uur zagen ze hoe er met een lantaarn gezwaaid werd. Dat gebeurde van op het dak, blijkbaar door een raam. Nu had men het bewijs van spionage.

Maar de officier vermoedde niet, dat Gerard van Meerdijk een even grooten deugniet als hij omgekocht had, om die seinen te geven. Deze was langs een goot op het dak geklommen en natuurlijk weer verdwenen, toen de officier met de mannen kwam.

Mevrouw Pieters werd aangehouden. Zij ontkende alles. Wel zei ze, dat haar man nu en dan in het geheim landde om haar en zijn kind te be-

zoeken. Maar nooit had ze seinen gegeven.

Men geloofde haar niet.

— 't Is uw schuld, dat de Engelschen dikwijls bij de kust komen en schepen van ons weg kapen. Gij laat door uw seinen weten, wanneer er van ons schepen uitvaren, zei de voorzitter van den krijgsraad, waarvoor mevrouw Pieters moest verschijnen.

De ongelukkige werd ter dood veroordeeld en onbarmhartig neer geschoten.

Margaretha was toen pas vier jaar. Toen haar tante kort daarna stierf, werd het kind in een weesgesticht geplaatst.

Haar vader moest nog lang in den vreemde blijven. Pas na Napoleons val kon hij terug keeren. Van smart was zijn verstand gekrenkt.

Margaretha was toen negentien jaar oud. Ze had van een tante wat geld geërfd. Ze wist natuurlijk, dat haar moeder dood was, maar niet hoe ze het leven had verloren. Haar vader sprak er nooit over. Hij zei zelden iets en was altijd als in gedachten verzonken.

Margaretha besloot haar leven aan zijn verpleging te wijden. En zoo waren ze op Walcheren komen wonen.

Ze vernam nu de droevige geschiedenis uit de papieren. Gerard van Meerdijk was steeds dieper gezakt. Na het vertrek der Franschen durfde hij niet meer op het eiland Schouwen te blijven. Reeds

jaren leefde hij als een vrijbouter op Walcheren. Hij leefde van roof. En we weten hoe ieder Rooden Geert schuwde.

Willem had alles gelezen. In het pakje zaten ook geroofde familie-papieren van Pieters.

— Het is vreeselijk, zei hij. En nu ligt de man, die uw moeder liet dooden en de schuld draagt van uw vaders krankzinnigheid in uw huis.

Willem ging bij Rooden Geert. Deze herkende hem.

— Geert, ik heb de papieren gelezen, zei Willem. Is dat alles de waarheid?

— Ja... God hoort mij... Ik ben een ellending! O, kon ik mijn leven ongedaan maken!

Geert sprak met zwakke stem

— Ge hebt mij dikwijls bij dit huis gezien, sprak hij. Ik had Pieters herkend... en ik was bang... en ik vertelde het in het ronde, dat hij zinneloos was, hopen, dat men hem naar een gesticht zou brengen... Toen op dien avond ontmoette ik iemand in 't bosch. Ik wilde dien persoon berooven. Ik heb veel menschen bestolen, meest vreemdelingen... Ik ontnam den man zijn ring. Plots herkende ik in hem Pieters. Maar hij herkende mij ook... «Gerard van Meerdijk!» riep hij uit. O, toen werd hij zoo woedend... Hij dacht aan al mijn kwaad, tegen hem. O, hij heeft me goed geraakt. Gij kwaamt mij verlossen. Nu

sterf ik toch en ik heb het verdiend... O, ik heb het aan de jufvrouw gezegd van het hol... Ga er met haar heen... Wat er ligt, is voor haar als een vergoeding... Zij zal het niet willen... maar ik kan al dat leed niet vergeten! God zij mijn arme ziel genadig... Hoogmoed, luiheid en drank hebben mij zoo ver gebracht.

Geert sloot de oogen... Willem ging heen... Hij kon nu geen heftige woorden spreken... 's Avonds keerde hij terug naar Veere. Het was wild weer geworden.

's Nachts stormde het. Margaretha zat met den hovenier en Anna bij den stervenden Geert. Zij vergold kwaad met goed en verlichtte de laatste stonden van den vrijbuit. Tegen den morgen stierf Geert. Buiten lagen boomen omgewaaid. Het was een sombere dag. Tegen tien uur kwam de veldwachter met eenige mannen den doode halen.

V.

Willem had weer een vrijen dag. Met den hovenier begaf hij zich naar de duinen. Na eenig zoeken vonden ze de opening van het hol, door Geert aangeduid.

Voorzichtig traden ze binnen. Ze hadden een lantaarn mee. De gang was laag, maar door stukken hout gestut. Zoo kwamen ze in een kamer,

waar eenige meubelen stonden, balen wol, vaten tabak, en andere waren van gestrande schepen.

— En hier is een kistje geld, zei de hovenier. 't Is waarachtig goud!

— Er is daar een heele schat. Er is een papier bij. Ik zal lezen wat er opstaat.

Willem hield het papier bij de lantaarn. Het was een inventaris van de aanwezige goederen. En onderaan had Roode Geert geschreven:

« Deze waren heb ik geroofd. Veel heb ik verkocht. Andere kon ik niet aan den man brengen. Mijn leven loopt ten einde. Gaarne zou ik willen, dat deze goederen verkocht werden ten voordeele van mejuffer Margaretha, maar zij zal dit niet willen aanvaarden. Dat de vinder alles aan de overheid bekend make. Ik zie nu in, dat ik mijn leven vernietigd heb. God zij mij genadig. Er ligt mij veel op de ziel ».

Willem las dit alles luid op.

— Jammer, dat de kerel zoo laat tot inkeer is gekomen, zei de hovenier.

— Ja... maar hij had toch wroeging. Welk een zonderlinge ontdekking. Zeg er niemand wat over!

Ze gingen heen en stopten het hol dicht. De tuinman blies de lantaarn uit. Willem vergezelde hem naar Margaretha.

Willem verhaalde wat hij en de hovenier in de schuilplaats ontdekt hadden.

— Natuurlijk neem ik niets van dat geld aan, zei het meisje. Ik zal alles aan de overheid melden.

Het gerecht liet den volgenden dag den buit weghalen.

— — — — —

Een jaar later trouwde Margaretha Pieters met Willem van Meeuwenoord, die nu zelf koopman was.

Het geheimzinnige huis had geen schuld aan al de gebeurtenissen. Toch schuwden de menschen het, en na eenige jaren werd het afgebroken. Van den verwilderden tuin maakte men akkerland.

E I N D E.